

Saarna Karjasillan kirkossa 17.11.2013, valvomisen sunnuntai, Matt. 25:1 - 13, kirkon 50-vuotisjuhla

Punareunainen kolmio, keltaisella pohjalla kookas musta huutomerkki. Tieliikenteestä tuttu merkki on kuva evankeliumin kehotukselle, Valvokaa! Lopullinen, viimeinen tuomio on lähellä. Mestarin kehotukseen on kristikunnan historiassa ja jo Raamatun aikana vastattu eri tavoin. Jeesuksen pikaisen toisen tulemisen odotuksessa jotkut ovat vetäytyneet ja jättäneet kaikki arkisen elämän velvoitteet. Apostoli Paavali puuttuu fanaattiseen maailmasta pakoon tessalonikalaisille kirjoittamassaan kirjeessä. Hän arvostelee hurmoksellisia maailmanlopun odottajia: "Jos joku ei tahdo tehdä työtä, ei hänen pidä myöskään syödä".

Jo Raamatun lehdiltä heijastuu kristittyjen enemmistön vähittäinen mukautuminen Jeesuksen paluun viipymiseen. Uuden testamentin kirjeissä on arkisen yhteiselämän ohjeistukseksi laadittuja huoneentauluja. Isännille ja orjille oli omat ohjeensa antiikin arvojärjestyksen mukaisesti. Ohjeita ei olisi laadittu, jos yhteiselämän ei olisi arveltu jatkuvan mahdollisesti pitkäänkin.

Jo varhaisessa vaiheessa oli myös niitä, jotka väsyivät Jeesuksen paluun viipymiseen. Päivän vertauksen kuvakieltä mukaillen öljyä ei ollut riittävästi. Uskon tuli sammui. Apostoli Paavali kirjoittaa korinttilaisille. "Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliä kaikista ihmisistä."

Vuosien, vuosikymmenten, vuosisatojen ja vuosituhansien saatossa kristittyjen valtavirta on sisäistänyt ajatuksen Kristuksen toisen tulemisen viipymisestä. Tienvarsien puhelinpylväissä näkee toki edelleen iskulauseita, Jeesus tulee pian, oletko valmis? Tänäpä, huomenna vai muutaman miljoonan tai miljardin vuoden päästä, kuka sen tietää? Yksin Jumala tietää, on Raamatun vastaus. Vielä on armonaikaa jäljellä. Juuri nyt elämme armon aikaa. Mestarin kehotus: "Valvokaa! kuuluu ajalle, joka juuri nyt on käsillä. Vietämme tänäpä Karjasillan kirkon 50-vuotisjuhlaa. Valkoiseksi maalatulle betoniselle alttariseinälle ripustettu kuvanveistäjä Essi Rennvallin pronssinen veistos ei jää piiloon yhdeltäkään kirkkovieraalta.

Veistoksen aihe on Kristuksen toinen tuleminen. Hän laskeutuu alas seurakunnan keskelle. Katse on päämäärätietoinen, tyyni ja lempeä, kädet avoimeksi ojennettuina, kuin ystävää syliin kutsuen. Kaikki taakse jääneet vuosikymmenet tämä kirkko on julistanut jokaiselle saapuvalla Kristuksen toista tulemistä. Paluu on viipynyt ja kuitenkin Vapahtaja kohdataan tänäpä. Tämä kirkko on vihitty Jumalalle pyhitetyksi huoneeksi.

Mitä merkitsee, että tämä huone on Jumalalle pyhitetty? Eikö Jumalan kohtaaminen ole yhtä lailla mahdollista missä vaan? Eihän Jumalan kohtaaminen ja rukoileminen voi olla sidottu aikaan ja paikkaan. Tämän kirkon valmistuttua lehdessä päiviteltiin, seurakunta rakentaa kirkon, vaikka ihmisasumuksistakin on vielä puutetta. Metsä kirkkoni olkoon! Eikö se riitä? Voimme toki kohdata Jumalan muuallakin kuin kirkossa. Voimme seurustella Jumalan kanssa vaikka Iinatin lenkipolulla tai onnikkaa odotellessa. Ja kuitenkin kirkko on erityisellä tavalla Jumalan kohtaamisen paikka.

Työhuoneeni seinällä on rahallisesti arvoton, mutta sanomaltaan merkityksellinen painokuva uskonpuhdistaja Martti Lutherin ystävän, Lucas Cranachin maalauksesta. Alkuperäisteos on Wittenbergin kaupunginkirkossa. Luther saarnaa kotikirkossaan. Taulun keskushahmo ei ole kuitenkaan hän, vaan ristillä riippuva Kristus. Lutherin ojennettu käsi viittaa häneen. Ristiinnaulitun lannevaate liehuu. Kristus on elävänä läsnä seurakuntansa keskellä. Kuvaa katsellessa saatan kuulla Lutherin kehotuksen: "Katso Kristusta". Lupauksensa mukaan Kristus aivan erityisellä tavalla kohtaa meidät pyhässä sanassa ja ehtoollisen sakramentissa. Nämä Jumalan lahjat ovat hänen

huoneessaan tarjolla. Uuden testamentin punaisena lankana kulkee sanoma suuresta Jumalasta, joka kätkee äärettömyytensä äärelliseen. Juuri tämä perusihme, äärettömän Jumalan kätkeytyminen äärelliseen, pieneen ja vaatimattomaan, on vastaus kysymykseen, miksi Jumalalle pyhitetty huone on aivan erityisessä merkityksessä hänen kohtaamisensa paikka.

Tämä Karjasillan kirkko on seurakunnan koti (domus ecclesiae). Järjelle käsittämättömällä, mutta Uuden testamentin valossa jollakin tavoin hämärästi aavisteltavalla tavalla tämä kirkko on myös Jumalan asuinsija ihmisten keskellä (domus Dei). Pelkällä olemassa olollaan tämä kirkko julistaa ilman sanoja mutta kuitenkin näkyvästi. Jumala on läsnä ja lähellä.

Jos Jumala suo, vietämme kahden viikon päästä adventtia. Sana adventti tulee Herran tulemista merkitsevistä sanoista adventus Domini. Ensimmäisestä adventtisunnuntaista alkaa joulun odotus. Joulun julistaa suurta ihmettä, Jumalan tulemista ihmiseksi. Joulun sanoman äärellä olemme Uuden testamentin punaisen langan alkupäässä. Ääretön Jumala tulee äärellisessä läsnäolevaksi. Sama Jeesus, joka kerran syntyi kaupunkipahasessa ja sai vuoteekseen eläinten syöttökaukalon, tulee yhä elämäämme pyhässä Sanassa ja ehtoollisen sakramentissa. Tilkka viiniä, palanen leipää. Hän on tullut ja tulee. Jumala saa tilan syntyä ja sytyttää Hengen valon siellä, missä häntä ei torjuta pois, vaan otetaan ilolla vastaan. Erityisellä tavalla hänet kohdataan kirkossa. Hänet kohdataan myös arjen tavallisuudessa. Hänet kohdataan maailmassa. Ylhäältä alas laskeutuva rakkauden liike kutsuu rakkaudelliseen yhteiselämään, työhön ja lepoon. Kirkon tekoja ovat kristittyjen teot lähellä ja kaukana, työssä ja vapaa-aikana, kodeissa ja työpaikoilla. Yksin ei kenenkään tarvitse jaksaa.

Ylösnoussut Mestari lupaa: "Katso, Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti".